

A pápa: a Szeretet tanúja

„A pápa élete és szavai olyan mély egységről tesznek tanúbizonyságot, amely egyetlen kifejezéssel foglalható össze: II. János Pál a szeretet hiteles tanúja”. A következő – a barcelonai „La Vanguardia” című újságban publikált – cikket Javier Echevarría püspök a pápa ötödik spanyolországi látogatása alkalmából írta.

2006.05.03.

Köszönettel tartozunk Jánosnak, Jézus fiatal tanítványának, amiért evangéliumában feljegyezte azt a mélyreható párbeszédet, amely Tibériás tavának partján, a csodálatos halfogás után hangzott el a feltámadott Krisztus és Péter között. Urunk tüzet gyújt, majd halat és kenyeret készít a hét tanítványnak, akik az egész éjszakát halászáttal töltötték. Reggeli után Jézus maga mellé veszi Pétert, és háromszor megkérdezi tőle, jobban szereti-e Őt, mint a többiek. Simon az első két kérdésre egyszerűen azt válaszolja, hogy szereti a mi Urunkat. Harmadszorra azonban szomorúsága folytán hozzáteszi: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek”. Jézus – válaszul erre a vallomásra – Péterre bízta a feladatot, hogy viselje gondját nyájának.

Attól a pillanattól kezdve egészen az idők végezetéig Péter utódainak

hivatása az emberi lét nagy paradoxonához kötődik: tudjuk, hogy a legmagasztosabb vágyakat hordozzuk magunkban, ugyanakkor folyton megtapasztaljuk személyes kicsinységünket és gyengeségünket. Isten Fia háromszor kérte Pétertől szeretetének megvallását, mert a galileai halászok utódai csak a Mester iránti szeretetük által lesznek képesek szolgálni és megerősíteni testvéreiket.

II. János Pál ötödik spanyolországi útja János evangéliumának ezen soraira emlékeztet engem. A mi korunkban, amikor a nagy technikai fejlődés éles ellentétben áll az emberi személy misztériumával kapcsolatos kétségekkel, II. János Pál szakadatlanul magyarázza létünk legmélyebb dimenzióját: hivatásunkat a Szeretetre. Nemcsak azért írom nagy betűvel e szót, mert főként az Isten iránti Szeretetre vonatkozik, hanem azért is, hogy

kihangsúlyozzam a Szeretet nagyságát minden nemes megnyilvánulásában.

Hiteles tanú

Egyes embereknek nehézséget okoz megérteni a II. János Pál üzenetének számos formája közötti egységet.

Néhány esetben eltérést észlelnek a pápának a születés-szabályozásról, abortuszról, eutanáziáról és az élet tiszteletéről hirdetett kristálytisza tanításai, valamint az igazságosságra és a társadalmi szolidaritásra való erőteljes felhívásai között.

Mindazonáltal a pápa élete és szavai olyan mély egységről tesznek tanúbizonyságot, amely egyetlen kifejezéssel foglalható össze: II. János Pál a szeretet hiteles tanúja.

Isten olyan Péter-utódot adott nekünk, aki – mind papi tapasztalata, mind írói és filozófusi hivatása révén – sokat segített nekünk, hogy jobban megértsük a Szeretetre való isteni

meghívás nagyságát. Egy olyan légkörben, melyet a bizalmatlanság és a félelem jellemez, II. János Pál pápa arra hívott meg minket, hogy átlépjük a remény küszöbét, és hogy – Isten segítségével – nagylelkű, tiszta és szabadon adott szeretetre törekedjünk. Kiemelte a házastársi egység nagyságát, amely Isten ajándéka a Szeretet és az élet továbbadása céljából. Megvilágította – hamis spiritualizmusból származó félelmek nélkül – az emberi test házasságra teremtettségét. És – saját lelki atyai tapasztalata alapján – megmutatta mind a házasság szépségét, mind az Isten ajándékaként szabadon elfogadott cölibátus csodálatos gyümölcsözőségét.

A 2000. – jubileumi – év Ifjúsági Világnapján tanúi voltunk annak a pozitív válasznak, amelyet számtalan fiatal adott egy már idős pápának, aki megerősítette az emberi lét

életbarát jellegét a nihilista
halálbarát felfogással szemben, és
aki az önfeláldozásra vezető
nagylelkű szeretet meggyőző erejével
beszélt hozzájuk.

Úgy vélem, ez megmagyarázza, miért
törődik a pápa oly sokat a
családokkal, és miért tartja őket az
emberi fejlődés alapjának. És II.
János Pál akkor sem vált hangnemet,
amikor létünk egy másik alapvető
dimenziójával foglalkozik: a
munkával. Itt is az elsőbbséget a
személy növekedésének adja, mely a
mások szolgálatában végzett
professzionális tevékenységen
keresztül érhető el. A pusztán
gazdasági szempontokra való
összpontosítás az egyén
meggyengítésére szolgál, arra, hogy a
termelő gépezet egy láncszemévé
degradálja őt. Gyakran válik
szükségessé, hogy megkockáztassuk
bizonyos praktikusnak vagy
gyakorlatiasnak tűnő, de valójában a

személyek szabad fejlődését
korlátozó struktúrák
megváltoztatását. Joan Maragall
katalán költő nagyon jól fejezte ezt
ki: „Esfuérzate en tu quehacer / como
si de cada detalle que pienses, / de
cada palabra que digas, / de cada
pieza que pongas, / de cada golpe de
martillo que des, / dependiese la
salvación de la humanidad / porque
en efecto depende, créelo”. (Igyekezz
tennivalóidat jól elvégezni, / mintha
minden egyes általad megfontolt
részlettől, / minden kimondott
szavadtól, / minden általad
elhelyezett alkatrésztől, / minden
kalapácsütésedtől / az emberiség
megváltása függne, / mert valóban
függ tőle, hidd el).

Ugyanez a Szeretetre szóló hivatás
hangzik fel újra, amikor II. János Pál
üdvözölni igyekszik minden egyes
hozzá közeledő embert, amikor
rámosolyog a karjába vett
kisgyermekre és megáldja őt, amikor

a botjával játszik vagy énekel a fiatalokkal való találkozókon, megpróbálva mindegyikükkel beszélni, még akkor is, ha sok ezren vannak jelen. Ezért válik különösen sürgetővé a hangneme, amikor az emberi jogokat védi, amikor a leggyengébbeknek ad hangot, mint a magukat elhagyatottnak érző afrikai országok esetében. Eltökélttsége abban, hogy az emberről nem általános vagy kollektív módon beszél, hanem inkább megismételhetetlen egyediségére helyezi a hangsúlyt, segített nekünk annak felfogásában, hogy minden egyes személy bármi mással összehasonlíthatatlan méltósággal és értékkel rendelkezik.

A Szeretet védelme

Hasonlóképpen az a következetesség, amelyet a pápa arra való erkölcsi kötelességünk kihangsúlyozása terén mutat, hogy minden lehetséges

eszközt meg kell ragadnunk a konfliktusok békés megoldására, egy mindenféle megkülönböztetésektől mentes szeretetről tesz tanúbizonyságot. Ezért soha nem mulasztja el, hogy felhívja a figyelmünket olyan nagy fontosságú problémákra, mint a civil lakosság erkölcsi és fizikai szenvedései, a szíveket megkeserítő harag, a testvériséget megakadályozó korlátok. Ha esetleg nincs mód egy katonai konfliktus elkerülésére, amely mindig „vereség az emberiség számára” (A diplomáciai testületekhez intézett beszéd, 2003. január 13.), ez nem azt jelenti, hogy a pápa szavai hasztalanok voltak. Inkább azt jelenti, hogy talán nem törekedtünk eléggé a békére, annak minden megnyilvánulási formájában: a lelkiismereti, családi, munkahelyi, közéleti békében.

Végül szeretném kihangsúlyozni, hogy II. János Pál a Szeretetet

leghatalmasabb ellenségével szemben védelmezi, ez pedig minden egyes személy énje, amikor az ember megengedi, hogy gyengeségei és önzése elragadja. A Szentatya sok fiatal mély döntésekre ihletett, segítve nekik, hogy felfedezzék keresztény hivatásukat, mivel az ő tanúságát alátámasztja az élete, mindennapos fizikai önátadása.

Az elmúlt 25 évben II. János Pál pápa - az egész világot behálózó utazásai révén - hiteles tanúja volt Isten minden egyes ember iránti Szeretetének. És most, amikor testi gyengesége lehetővé teszi számunkra, hogy nagyobb bepillantást nyerjünk az isteni Szeretetnek az ő életében megnyilvánuló erejébe, ez még sokkal inkább igaz. Sokakat indított meg, különösen az utóbbi időben, a pápa feltétel nélküli önátadása, amely egyszerűen csak annak a megerősödése, amit egész pápasága

alatt tett. Nem sajnálta a fáradságot,
nem utasította el az áldozatot.

Az első keresztény közösség
Jeruzsálemben a betegeket oda
helyezte, amerre Péter elhaladt, hogy
legalább az árnyéka érje őket és
meggyógyuljanak. Arra kérem Istent,
hogy II. János Pál lépéseinek árnyéka
gyógyítson ki minket
betegségeinkből, és hogy tanuljunk
az Istenszeretet eme hiteles
tanújának életéből.